

Nors Tarptautinė Krišnos Sąmonės Bendrija, dar žinoma kaip Harė Krišna judėjimas, yra palyginti naujas dalykas vakarų pasaulyje, jos šaknys glūdi senovės Indijoje, kur kažkada klestėjo pati pažangiausia pasauliui žinoma civilizacija.

Tos epochos svarbiausi liudininkai yra Vedų raštai, užrašyti sanskrito kalba. Iš visų Vedų raštų labiausiai išsiskiria tie, kurie aprašo filosofiją ir religiją. Vedų religija yra monoteistinė, ji skelbia vieno Aukščiausiojo Dievo (sanskrite vadinamo Krišna) garbinimą, ir būtent toks religingas bei Dievo sąmonės pripildytas gyvenimo būdas užtikrino ilgalaikį Vedų kultūros klestėjimą.

Dėl laiko įtakos viskas šiame pasaulyje paklūsta sunaikinimo ir atsinaujinimo ciklui. Maždaug prieš 5000 metų prasidėjo Kali-yuga, vaidų ir veidmainystės amžius, dar žinomas ir kaip geležies amžius. Bėgant laikui karaliai, šventikai, mokytojai, o vėliau ir visi kiti žmonės, palaipsniui prarado savo švarumo ir dieviškumo savybes, kartu apleisdami ir savo dvasinės visuomenės principus.

Tačiau netgi Kali-yugoje Indija dar ilgą laiką išliko nepaprastai turtinga šalimi. Galime matyti, kaip, istorijos bėgyje, pasaulio galingieji vėl ir vėl bandė pasisavinti bei išnaudoti jos turtus. Visi tie, kurie buvo įsiskverbę į Indijos subkontinentą - pradedant Aleksandru Makedoniečiu 327 m. pr. Kr. ir baigiant Musulmonais bei Anglais, - visi buvo apstulbinti ir sužavėti šia šalimi jos įspūdingomis šventyklomis ir rūmais. Bet ką šie užkariautojai pamatydavo (o dažnai ir sunaikindavo) tebuvo tik menki ankstesnės ir didingesnės civilizacijos likučiai.

Tikrasis Indijos Lobis

Vedų tradicija sekans išminčiai ir šventieji numatė, kad Kali-yugoje įsigalės materializmas, todėl jie nusprendė visą Vedų žinojimą, kuris iki tada buvo perduodamas iš lūpų į lūpas, užrašyti raštu, ir tuo būdu apsaugoti jį nuo Kali-yugos įtakos. Taip, prieš 5000 metų atsirado Vedų raštai, nors jų turinys, kilęs iš Dieviško apreiškimo, egzistavo jau nuo neatmenamų laikų.

Greta šventraščių dar buvo mokytojai (guru), kurie įkūnijo Vedų mokymus asmeniniu pavyzdžiu, ir tokiu būdu perduodavo šį žinojimą savo mokiniams, kurie savo ruožtu perduodavo tai savo mokiniams, ir t.t. ši nenutrūkstama dvasinių mokytojų seka, prasidedanti nuo paties Krišnos, palaikė Vedų tradicijos gyvybingumą netgi tada, kai Kali-yugos žmonės ėmė vis labiau ir labiau nuo jos nusigręžti. Tokiu būdu tie, kurie žinojo Vedų prasmę bei tikslą, galėjo numatyti nužengimą kiekvienos Dievo inkarnacijos, atėjusios atkurti Vedų kultūros ir religijos.

1486 metais Viešpats Krišna apsireiškė Bengalijoje kaip šri Čaitanya. Jo nužengimas, kaip Dievo inkarnacija (avatara) jau buvo išpranašautas Vedų raštuose. Jis įkūrė Krišnos sąmonės judėjimą Indijoje bei atskleidė rekomenduojamą Dievo suvokimo metodą šiam amžiui (yuga-dharma): kongregacinį šventų Viešpaties vardų giedojimą. Kitaip tariant, tas pats viešpats Krišna, kuris kalbėjo Bhagavad-gitą prieš 5000 metų, dabar nužengė tam, kad parodytų, kaip reikia gyventi pagal Bhagavad-gitą. Dievas visada duoda ir tobulą mokymą, ir tobulą pavyzdį.

Viešpats Čaitanya paaiskino, jog tikroji Dievo sąmonė nepriklauso nuo kastos ar narystės bažnyčioje. Jis buvo prieš bet koki išankstinį nusistatymą socialiniu, religiniu ar rasistiniu požiūriu. Jis skleidė šventų vardų giedojimą kaip metodą, leidžiantį bet kam įsisąmoninti Krišną, ir išpranašavo, kad šventas Viešpaties Krišnos vardas bus girdimas visame pasaulyje.

Viešpaties Čaitanyos pasekėjai šios pranašystės išpildymą priėmė kaip savo gyvenimo misiją. Jie keliavo po visą Indiją, parašė daugybę knygų, o nuo 19 amžiaus supažindino pasaulį su Vedų žinojimu per anglų kalbą. Pagrindinis žingsnis sioje srityje buvo padarytas praėjus dešimčiai metų nuo Viešpaties Čaitanyos, kai didis mokslininkas ir Viešpaties atsidavęs A.C. Bhaktivedanta Swami Prabhupada (1896-1977), paskleidė Viešpaties Krišnos vardą bei Vedų žinojimą po visą pasaulį.